

sig av alla möjliga knep vid inlärningen, även mutor. Det menar Mickie ommen bok.
Foto: LARS SÖDERBOM.

Hundpsykolog om inlärning:

Det är bra med mutor!

Hundars stora inlärningsförmåga och psykiska, men ibland slumrande, kapacitet, har säkert varit Mickie Gustafsons utgångspunkt när hon skrev boken "Aktivt hundliv — från valphage till pension" som kommit ut på eget förlag i dagarna. Första delen i boken behandlar inlärningspsykologins grunder och vad som krävs för att en positiv och varaktig inlärning ska ske. Andra delen av boken ger förslag på olika aktiveringsövningar som de flesta hundar kan och vill utföra.

Det finns ett stort och ännu växande intresse för hundpsykologi och det finns säkert läsaren utanför hundägarskaran som med glädje tar del av Mickie Gustafsons andra bok "Aktivt hundliv" som är tänkt som en fortsättning på författarens första bok "Hundliv — om psykisk hälsa i mänsklig miljö". I den första boken behandlas dels hur stressmekanismer fungerar hos hundar, dels hur över- respektive understimulering påverkar en hund.

I det inledande avsnittet i den senaste boken tar författaren klar ställning för "mutor" i inlärningssammanhang. Godis i fickan är ett gammalt känt knep bland många amatörtränare och det känns onekligen skönt att hundpsykologen nu ger godkänt åt metoden. Författaren menar att om man lägger tonvikten på en positiv inlärning, där hunden finner glädje i att utföra olika moment, måste man ta till alla tänkbara knep, vad de sedan än må kallas för, mutor t ex!

Författaren har en väl uttalad förmåga att vidarebefordra sina kunskaper till läsaren. Att hon dessutom sedan 1979 praktiskt har arbetat med aktiveringskurser gör inte saken sämre. Hennes ständiga kontakt med hundar och människor har säkert bidragit till att måna om det

Hundspalten

ULLA SÖDERBOM

enkla och begripliga språket i boken. Illustrationerna i boken svarar Michael Kilander för. De består av teckningar och är både pedagogiska och rara.

Skäms inte

I avsnittet människan i förhållande till hunden tar författaren död på uppfattningen att "man kan se att hunden skäms".

— Hundar skäms inte, slår författaren fast och förklarar för läsaren vad det är hunden visar när vi tror att den visar skamkänslor.

Den andra delen i boken, som ger förslag på olika aktiveringsövningar, inleds med att författaren betonar vikten av att inte glömma den gamla hunden när vi sysslar med olika aktiviteter.

En gammal hund, skriver författaren, som får fortsätta att lära, stimuleras att använda sina tidigare erfarenheter i kombination med nya och blir därför sällan gammal i "sinnet".

De lika aktiveringsövningarna presenteras ingående och visst blir man sugen på att sätta igång att aktivera den egna hunden — och det är väl det som är meningen?

GP 24/6-84